

Arrest

nr. 210 470 van 3 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. CARELS
Minderbroedersstraat 3-5
1500 HALLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 mei 2018 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. CARELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 30 april 2016, verklaart er zich op 3 mei 2016 vluchteling.

1.2. Op 29 maart 2018 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 30 maart 2018 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en tot de Hazara-etnie te behoren. U bent geboren in het dorp Mirhazar in het district Markazi Behsud van de provincie Wardak. U ging naar school in de lokale school van Mirhazar. U had een voorliefde voor de Engelse taal en leerde de taal beter beheersen in uw vrije tijd met de hulp van woordenboeken en door naar de BBC-radio te luisteren. Doordat uw kennis van het Engels beter was dan die van uw leeftijdsgenoten, vroegen uw vrienden u in 1393 om hen bijles te geven. Het begon met 2-3 jongens, maar al snel liep hun aantal op tot 15-20 jongeren. U gaf dagelijks een uur Engelse les bij u thuis. U vroeg hier geen vergoeding voor maar uw studenten bedankten u met een wederdienst, bij het oogsten of bij de bouw van uw huis. In de maand jaddi 1394 (eind december 2015 – eind januari 2016) viel de taliban jullie dorp binnen. Bij hun binnenkomst hingen ze een jongen op en staken onder andere een school in brand die door buitenlandse organisaties werd opgericht omdat deze de taal en cultuur van de ongelovigen doorgaven. In de eerste week na hun overname gingen ze van huis tot huis, op zoek naar mensen met banden met de overheid of buitenlanders. Ze kwamen in die week ook bij u thuis langs. Op dat moment was u net bij uw buurjongen die ook Engelse les volgde om hem te melden dat hij noch de andere jongens bij u thuis mochten komen. Het waren drie gewapende mannen die eerst op de deur klopten en dan uw huis binnenstormden waar alleen uw moeder aanwezig was. Ze doorzochten het hele huis op zoek naar u. Ze vertelden dat u de talen van de buitenlanders aanleerde en voor een buitenlandse organisatie werkte. Ze droegen uw moeder op u bij hen aan te melden en zeiden dat ze u niet levend zouden hebben gelaten. Na hun bezoek ging uw moeder onmiddellijk naar het huis van uw burens waar u op dat moment nog was. Ze informeerde u over het bezoek. Later, toen uw vader van de bazar terugkwam, besloten uw ouders u naar uw oom aan moederszijde in Iran te sturen. Uw vader regelde vervoer via een plaatselijke chauffeur, die u in de koffer van de auto stopte en u naar Maidan Shar bracht. Vandaar vertrok u met andere smokkelaars naar Iran. Uw oom liet u weten dat u in Iran niet kon blijven zonder verblijfsdocumenten, waardoor u besloot koers te zetten richting Europa. U reisde via verschillende Europese landen naar België. U verbleef twee maanden in een opvangcentrum in Zwitserland en kwam uiteindelijk op 30 april 2016 in België aan. Op 3 mei 2016 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U legt geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er moet worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt.

Om te beginnen stelt het CGVS vast dat uw algemene geloofwaardigheid is aangetast door uw verklaringen over uw leeftijd. Bij uw asielaanvraag stelde u immers te zijn geboren op 31 mei 1999 en minderjarig te zijn (DVZ Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Aan deze verklaring kan echter geen geloof worden gehecht, want na medisch onderzoek werd uw geboortjaar aangepast naar 01.01.1996. Uit de bijgevoegde beslissing van de Dienst Voogdij van 13 juni 2016 staat dat u op de dag van het medisch onderzoek op 4 mei 2016 ouder was dan 18 jaar, meer bepaald 20,25 jaar met een standaarddeviatie van 1,60 jaar. Dat u ten onrechte beweert minderjarig te zijn, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt verder aangetast door uw verklaringen over de verblijfplaats van en het contact met uw achtergebleven familieleden in Afghanistan. Bij uw asielaanvraag verklaarde u dat alle gezinsleden behalve één zus in Sange Shanda verbleven (Verklaring DVZ, punt 13 en 17). Tijdens het gehoor op het CGVS zegt u dan weer dat ze bij uw vertrek in het dorp woonden en niet weet of dit nog steeds zo is omdat u geen contact met uw ouders hebt (CGVS, p. 14). Na confrontatie met uw eerdere verklaring bij de DVZ, stelt u uw verklaringen bij. U beweert dat u geen contact hebt met uw familie maar dat uw oom van moederszijde u vertelde dat uw familie nu in Sange Shanda woont. Over de reden van die verhuizing, doet u weinig verhelderende uitspraken. Eerst antwoordt u dat u niet weet of uw familie effectief naar Sange Shanda verhuisd is. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of u naar de reden van die verhuizing gevraagd hebt, zegt u dat uw oom het misschien zelf ook niet weet, dingen verzint en maar iets zegt om u gerust te stellen. Na verder aandringen om te antwoorden op de vraag of u gevraagd hebt naar de reden van hun verblijf in Sange Shanda ontwijkt u nogmaals het antwoord op de vraag. U stelt dat het logisch is dat als er oorlog in een regio is mensen er wegtrekken. U vermoedt dat de onveilige situatie in de regio ervoor gezorgd heeft dat uw familie uit hun dorp is weggegaan. U acht het niet onmogelijk dat ze zelfs naar een andere plaats in Afghanistan zijn gegaan of dat ze naar Iran probeerden te verhuizen. U besluit dat dit allemaal mogelijke scenario's waren voor uw familie maar dat uw oom u niet de correcte informatie heeft gegeven (CGVS, p. 14-15). In de eerste plaats is het opvallend dat u Sange Shanda zelf niet spontaan vernoemt, maar hierover pas vertelt wanneer het CGVS u wijst op uw verklaringen bij uw asielaanvraag op de DVZ.

Voorts stelt het CGVS vast dat u sterk ontwijkend antwoordt op de vragen over de reden van uw families verhuizing naar Sange Shanda en op de vraag of u bij uw oom naar de redenen hebt gepolst. Op die

laatste vraag komt in ieder geval geen antwoord en op de eerste antwoordt u enkel met vermoedens. Indien uw oom u werkelijk vertelde dat uw familie verhuisd was, is het nochtans zeer waarschijnlijk dat de reden van de verhuizing ter sprake kwam of dat u daar op zijn minst naar zou gevraagd hebben. Zelfs in het geval dat uw oom die plaats Sange Shanda genoemd heeft om u gerust stellen, kan er vanuit gegaan worden dat hij wel degelijk niet alleen over de nieuwe verblijfplaats van uw familie heeft verteld maar ook over de reden die daarachter zat. Het gegeven dat u ontwijkend antwoordt en weinig eensluidende verklaringen aflegt over de precieze verblijfplaats doet vermoeden dat u informatie bewust verborgen houdt.

Een andere vaststelling is dat u weinig aannemelijke verklaringen aflegt over het contact met uw gezin. U beweert immers na uw vertrek uit Afghanistan geen contact meer met uw gezin te hebben gehad en enkel nog nieuws van hen te hebben vernomen via uw oom in Iran. Als reden voor het gebrek aan contact, verklaart u eerst dat de gsm-antenne in uw regio kort voor uw vertrek was verwoest, waardoor mensen elkaar niet makkelijk konden bereiken. Daarbij komt nog dat u beweert geen telefoonnummer van uw familie te hebben. U weet ook niet hoe uw oom uw familie kon bereiken (CGVS, p. 17). Toch kan er verondersteld worden dat het contact houden met uw gezin één van de belangrijkste zaken was waarover u voor uw vertrek afspraken moet hebben gemaakt. Ook uw bewering dat uw oom in Iran erin slaagde uw familie wel te bereiken maar u niet weet op welke manier, roept vragen op. Logischerwijze zou er verwacht worden dat u dit onderwerp met hem zou hebben besproken omdat u op die manier het contactnummer van uw ouders of andere gezinsleden via hem kon recupereren. Dat u geheel onwetend bent over de manier waarop hij in contact gekomen is met uw familie, is dan ook weinig aannemelijk. Uw verklaringen over uw (gebrek aan) contact met uw familieleden ondermijnen verder uw algemene geloofwaardigheid. Deze gebrekkige algemene geloofwaardigheid straalt af op de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vluchtmotieven.

Wat uw asielrelaas betreft, maakt het CGVS een aantal vaststellingen die de geloofwaardigheid ervan in ernstige mate ondermijnen. Een eerste vaststelling is dat uw verklaringen over de veiligheidssituatie in uw district geen steun vinden in de verschillende geraadpleegde bronnen. U verklaart dat de taliban kort voor uw vertrek de controle over uw dorp overnam en daarbij een gsm-mast verwoestte, een jongeman terechtstelde door ophanging en een school die was opgericht door een buitenlandse organisatie platbrandde – incidenten waarvan verwacht wordt dat ze in de berichtgeving terug te vinden zouden zijn, in het bijzonder omdat u ze op één plaats situeert en in een korte tijdspanne. EASO bericht in zijn veiligheidsrapport over soortgelijke incidenten in buurddistricten, maar stelt dat er zich in de periode van september 2015 tot 2016 geen enkel veiligheidsincident voordeed in uw district. Het is weinig waarschijnlijk dat de incidenten waaraan u refereert niet zouden worden gedocumenteerd, terwijl dit met andere incidenten in naburige districten wel gebeurde. U beweert ook dat alle dorpen behalve het stadcentrum van uw district gecontroleerd worden door de taliban. Ook dit vindt geen steun in de geraadpleegde bronnen. Aangezien u uw problemen met de taliban kadert in de overname van uw dorp door de taliban, doen bovenstaande vaststellingen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Het CGVS maakt verder bedenkingen bij de activiteiten die ervoor zorgden dat u in het vizier kwam van de taliban. U beweert namelijk gedurende een jaar vrijwillig Engelse les te hebben gegeven aan jongeren uit het dorp. De jongeren stonden erop dat u hun kennis bijspijkerde omdat uw kennis van het Engels, ook uw mondelinge kennis, heel goed was. U zegt dat u Engels leerde op school en zich de taal autodidactisch verder eigen maakte, met de hulp van woordenboeken en door het luisteren naar de BBC-radio (CGVS, p. 9-10). Hoewel het CGVS op zich niet betwijfelt dat deze middelen u kunnen helpen om de taal beter te beheersen, kan zich wel de vraag gesteld worden of u zich op die manier goed Engels leerde spreken. Het feit dat u bijna dagelijks 15 à 20 leerlingen een uur Engels les gaf zonder hiervoor enige vergoeding te vragen, roept eveneens vragen op. U zegt dat u ter compensatie wel eens uitgenodigd werd op een etentje en hulp kreeg bij de oogst of bij werken aan uw huis (CGVS, p. 10, 13). Opvallend zijn ook uw verklaringen over de schoolvakanties. Zo stelt u dat u tijdens de schoolvakanties geen les gaf. Gevraagd welke de schoolvakanties waren, zegt u dat er naast enkele losse vrije dagen vakantie was tijdens de maand asad, wat overeenkomt met eind juli - eind augustus volgens de Gregoriaanse kalender (CGVS, p. 12-13). Volgens de aan uw administratief dossier toegevoegde informatie valt de vakantie in het centrale gedeelte van Afghanistan waartoe ook uw district behoort, echter in de winterperiode en loopt het schooljaar van maart tot november. Zelfs al viel de schoolvakantie in uw district in de zomerperiode, dan nog zijn uw verklaringen niet in overeenstemming met de achtergrondinformatie. De periode die u als schoolvakantie omschrijft is immers te kort. In de warmere en zuidelijke provincies van het land loopt het schooljaar van begin september tot begin of midden juni. De zomervakantie beslaat hoe dan ook meer dan twee maanden. Uw verklaringen over de schoolvakantie doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

De geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven wordt verder ondergraven door uw reactie en weinig consistente gedrag na de aankomst van de taliban in uw dorp. U beweert dat de taliban na hun komst in

het dorp de school in brand staken en jacht maakten op mensen die samenwerkten met de overheid. U beweert dat de leraars van de plaatselijke school en mensen die banden hadden met de overheid diezelfde nacht van hun aankomst waren weggevlucht. Gevraagd naar uw reactie op dit alles, antwoordt u dat u twijfelde aan uw eigen situatie en dat u dacht dat u geen problemen zou krijgen omdat u niet officieel leerkracht was. U verklaart dat u bang was maar u stelde pas voor om met de hele familie uit uw dorp weg te vluchten op het moment dat uw buurman bij wie een legerjas was teruggevonden, werd vermoord. Dit gebeurde een dag voor de taliban bij u thuis langs kwam. Bij gebrek aan voldoende financiële middelen besloot uw familie echter in het dorp te blijven (CGVS, p. 19-21). Dat u geen officiële leerkracht was, maar wel 15 à 20 jongeren de Engelse taal machtig maakte, was op zich voldoende om geïsoleerd te worden door de taliban. Bovendien liep u ook gevaar doordat uw studenten, hun familieleden of kennissen uit de biecht zouden klappen over uw activiteiten waardoor de taliban u meteen op het spoor zou komen. Desondanks bleef u in uw ouderlijk huis en liet u zelfs nog uw aanwezigheid blijken door aan uw studenten te verkondigen dat ze niet meer welkom waren bij u thuis (CGVS, p. 21-22). Uit dit alles blijkt een grote onderschatting voor het gevaar dat u liep. Het meest frappante aan uw verklaringen is echter dat u pas de zichtbare tekens die uw band met of sympathie voor een buitenlandse organisatie konden aantonen, pas volledig uitwist nadat de taliban u thuis kwam zoeken en het hele huis doorzocht. Uw verklaringen hierover zijn overigens niet eensluidend. U vertelt eerst spontaan dat u zelf de boeken in brand hebt gestoken op het moment dat de Taliban de macht nam in uw dorp. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt wanneer u dit deed, legt u uit dat u na uw vertrek uw moeder de opdracht gaf uw materiaal in brand te steken opdat de Taliban dit niet zou vinden en uw ouders niet in de problemen zouden komen. U verklaart verder dat de Taliban uw materiaal niet ontdekte toen ze uw huis doorzochten (CGVS, p. 29).

Voor het overige stelt het CGVS vast dat uw verklaringen over het bezoek van de taliban op sommige punten vaag en op andere weinig waarschijnlijk zijn. Wanneer u gevraagd wordt wanneer de taliban bij u thuiskwam, beweert u dat u de dag van de week niet meer weet, maar dat het rond 4-5 uur in de namiddag was in de maand jaddi 1394 (CGVS, p. 21). Toch zou er verwacht worden dat u een meer precieze omschrijving kunt geven ten opzichte van de komst van de taliban of uw vertrek. U gaf bij uw asielaanvraag namelijk wel precies aan dat u op 3.01.2016 was vertrokken uit Afghanistan (Verklaring DVZ, punt 37). Het is niet onredelijk om van u te verwachten dat u zich op zijn minst de dag van de week herinnert, maar u stelt juist expliciet dat u dit niet meer weet. Het is daarnaast toevallig dat wanneer de taliban bij u thuis langskomt u net op dat moment bij uw buurjongen bent om hem te verwittigen dat hij u niet langer mag komen opzoeken. En dit terwijl de taliban al enkele dagen eerder in uw dorp was aangekomen en huiszoekingen uitvoerde (CGVS, p. 21-22). Hierbij kan de vraag gesteld worden waarom uzelf naar uw buurman toeging terwijl u met uw vader afgesproken had het huis niet meer te verlaten (CGVS, p. 21). Over het effectieve bezoek van de taliban verklaart u dat ze kamer na kamer doorzochten en zelfs het slot van de kelder kapotschoten (CGVS, p. 22), maar dat ze uw Engelstalig (leer)materiaal dat u thuis bewaarde ongemoeid lieten. Volgens uw verklaringen vond de taliban de boeken niet omdat ze op een rek lagen waar de mannen niet gekeken hebben (CGVS, p. 29), wat weinig plausibel lijkt. Het is immers vreemd dat de taliban op zoek gingen naar iemand die ze verdachten van samenwerking met een buitenlandse organisatie, maar dat ze geen oog zouden hebben voor mogelijk bewijsmateriaal. Een ander weinig aannemelijk element in uw verklaringen over het bezoek, is dat de taliban uw moeder duidelijk stelt dat ze weet hebben van uw activiteiten die ingaan tegen hun ideologie, u vraagt om zich aan te melden bij hen en dat ze u niet levend zouden laten (CGVS, p. 19, 23). Hiermee brachten de taliban u officieel op de hoogte dat u een doelwit vormde voor hen en dat uw leven op het spel stond. Wanneer het CGVS u confronteert met deze tegenstrijdige handelwijze van de taliban, zegt u dat ze het niet meteen aan uw moeder zouden vertellen dat ze u zouden vermoorden, maar als ze de kans kregen het echt wel hadden gedaan (CGVS, p. 29). Uw antwoord biedt geen mogelijke verklaring voor het gegeven dat de taliban hun eigenlijke bedoelingen met u zomaar prijsgaven en u tevens de kans gaven om alsnog aan hen te ontkomen.

Uw verklaringen over uw vlucht uit het dorp en de financiering van uw reis doen finaal afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Zo beweert u dat u zonder enig probleem uit het dorp kon weggaan, omdat u in de kofferbak verstopt zat. Er was, volgens uw verklaringen, wel een checkpoint bij het uitrijden van het dorp, maar daar mochten jullie gewoon doorrijden. Het volstond dat de taliban niemand anders dan de chauffeur in de wagen zag zitten (CGVS, p. 28). Ook hier kan opnieuw de bedenking gemaakt worden dat er bij een checkpost een grondigere controle uitgevoerd zou worden, in het bijzonder net nadat de controle over uw dorp is overgenomen en de taliban op zoek was naar mensen met een bepaalde achtergrond of profiel. Ook uw verklaring dat de andere omliggende dorpen en in het naburige district Jalrez de taliban aanwezig was en u onderweg naar Maidan Shar geen enkele controle kreeg, doet verdere vragen oproepen.

Persberichten van kort voor en na uw vertrek, maken melding van zowel overheids- als talibancheckpoints in uw provincie, onder andere in Jalrez en Maidan Shar (zie informatie in het

administratieve dossier). Over de financiering van uw reis doet u daarnaast enkele bevreemdende uitspraken. Zo zegt u dat u van uw ouders 2 miljoen toman kreeg thuis en dat uw oom in Iran verder alles regelde. Gevraagd hoe het komt dat uw ouders u 2 miljoen toman gaven terwijl er in Afghanistan een andere munteenheid wordt gebruikt, zegt u dat de 2 miljoen toman hebt omgerekend en u vermeldt vervolgens de omrekening ervan naar euro en afghani (CGVS, p. 25-26). Toch blijft het opmerkelijk dat u het geld dat u van uw ouders kreeg meteen omrekent naar toman, terwijl dit niet de munt is waarmee u in uw dagelijkse leven omging of verondersteld bent om er het meest vertrouwd mee te zijn. Hierdoor rijst eveneens de vraag of u wel degelijk tot uw vertrek eind 2015 in Afghanistan hebt verbleven.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met de taliban zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Behsud-districten in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Wardak regionaal erg verschillend zijn. Niettegenstaande de provincie Wardak in haar geheel

een hoog niveau aan veiligheidsincidenten kent, blijkt tegelijkertijd dat er tijdens de verslagperiode in de districten Hiqa-i Awali Behsud en Markazi Behsud geen veiligheidsincidenten voorkwamen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Behsuddistricten van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Markazi Behsud. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3, § 1 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker meent dat artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wel degelijk op hem van toepassing is. Hij meent tevens dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus in die zin dat “*er sprake is van een bedreiging van zijn leven of vrijheid bij terugkeer naar zijn thuisland*”.

2.1.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de motiveringsplicht.

Verzoeker meent dat een aantal elementen “*uit de interviews met verzoeker*” verkeerd werden geïnterpreteerd.

Waar in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat hij in gebreke blijft om zijn “*asieldocumenten*” voor te leggen, wijst verzoeker erop dat hij “*zijn documenten van zijn asielaanvraag*” onderweg verloor.

Verder stelt verzoeker dat het klopt dat hij loog over zijn leeftijd. Hij voert aan dat hij op aanraden van een aantal Afghaanse jongeren aan het station Brussel-Noord - die vertelden dat asielzoekers boven 18 jaar vingerafdrukken moeten laten nemen, zes maanden gevangenisstraf krijgen en vervolgens worden gedeporteerd - heeft gelogen over zijn leeftijd omdat hij bang was. Hij stelt dat dit een grote fout is.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij geen contact meer heeft met zijn familie, dat in zijn dorp geen GSM's meer worden gebruikt omdat de taliban de verbindingskabel hebben verwijderd, dat hij soms wel contact heeft met zijn oom die in Iran verblijft en dat zijn oom zelf ook geen contact meer heeft met zijn familie en er van hen tot heden geen nieuws is.

Voorts meent verzoeker dat er wel degelijk controle was. Hij wijst erop dat hij in de koffer van de auto zat en dat, gezien de rest van de auto leeg was, ze niet in de koffer hebben gekeken. Volgens hem was er geen checkpoint waar controles werden gehouden en waren er enkel twee à drie gewapende mannen op straat.

Hierna stelt verzoeker in zijn verzoekschrift als volgt: “*Verzoeker heeft geen toman gekregen van zijn ouders maar wel 18000 afghany; Wat wordt gezegd in de beslissing is niet waar, verzoeker heeft de 18000 afghany omgewisseld naar toman aan de grensregio's omdat daar toman wordt gebruikt;*”

Verder stelt verzoeker dat hij in België werk heeft gevonden en hier graag wenst te blijven.

Ook meent verzoeker dat de taliban veel macht en controle heeft in “de streken van verzoeker” en dat hij direct zal worden gedood als hij wordt teruggestuurd. Spijtig genoeg, aldus verzoeker, is er niet veel “publiciteit over de taliban van zijn dorp waardoor het CGVS er bedenkingen bij had”. Volgens hem blijkt uit “recente actualiteit” toch dat de taliban nog zeer actief is in zijn dorp.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift zijn arbeidsovereenkomst in België (stuk 2) en een aantal internetartikels die hij in zijn inventaris omschrijft als “Actualiteit taliban actief in Wardak” (stuk 3).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 23 augustus 2018 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het EASO-rapport “Country of Origin Information Report Afghanistan. Security Situation” van december 2017, het EASO-rapport “Country of Origin Information Report Afghanistan. Security Situation – update” van mei 2018, het EASO-rapport “Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis” van juni 2018 en de COI Focus “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 21 november 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omdat hij aan een aantal jongeren Engelse taallessen gaf in zijn dorp. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn algehele geloofwaardigheid is aangetast wegens zijn leugenachtige verklaringen over zijn leeftijd; (ii) hij tegenstrijdige en vage verklaringen aflegt over de verblijfplaats van zijn gezinsleden; (iii) hij eveneens tegenstrijdige en vage verklaringen aflegt over het contact met zijn gezinsleden; (iv) verzoekers bewering dat zijn dorp door de taliban zou zijn veroverd, niet overeenstemt met de beschikbare algemene informatie omtrent zijn dorp (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier); (v) zijn verklaringen over het geven van Engelse taallessen aan jongeren in zijn dorp niet geloofwaardig zijn; (vi) zijn verklaringen aangaande zijn reactie op de komst van de taliban in zijn dorp niet aannemelijk en niet consistent zijn; en (vii) ook zijn verklaringen over het bezoek van de talibanleden in zijn huis niet aannemelijk en niet consistent zijn; (viii) zijn verklaringen over zijn reisweg en de kostprijs ervan evenmin geloofwaardig zijn.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in enkele van zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

Waar verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat hij in gebreke blijft om zijn “asiel documenten” voor te leggen, dient er vooreerst op gewezen dat zulks geenszins blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing. Bij de uiteenzetting van het feitenrelaas in de bestreden beslissing wordt enkel vastgesteld dat verzoeker geen documenten ter staving van zijn asielaanvraag heeft voorgelegd.

Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker slechts ingaat op een deel van de motieven in de bestreden beslissing. Dienaangaande kan reeds worden opgemerkt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich.

Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Aangaande de beslissing van de Dienst Voogdij (zie administratief dossier, stuk 8) en de motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker heeft gelogen over zijn leeftijd, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid, voert verzoeker aan dat hij heeft gelogen op aanraden van enkele Afghaanse jongeren aan het station Brussel-Noord die hem bang hadden gemaakt. Hij stelt ook dat zijn liegen een grote fout is. Deze uiteenzetting doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat verzoeker doelbewust trachtte de Belgische asielinstanties te misleiden, hetgeen hoe dan ook afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Aangaande het contact met zijn gezinsleden, dient vastgesteld dat in de bestreden beslissing reeds terecht werd gewezen op verzoekers tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen dienaangaande. Daarenboven beweert verzoeker in zijn verzoekschrift plots dat zijn in Iran verblijvende oom evenmin contact heeft met verzoekers gezinsleden en dat er tot op heden geen nieuws van hen is, terwijl hij eerder tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog voorhield dat zijn in Iran verblijvende oom wel contact had met verzoekers gezinsleden en dat zij zouden zijn verhuisd. Dat verzoeker zijn verklaringen plots zonder meer wijzigt in zijn verzoekschrift, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Hoe dan ook doet de uiteenzetting dienaangaande in het verzoekschrift geenszins afbreuk aan de pertinente opmerking van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoeker aan zijn in Iran verblijvende oom niet zou hebben gevraagd naar het telefoonnummer van zijn gezinsleden indien deze oom met hen wel nog contact blijkt te hebben en nieuws over hen aan verzoeker overmaakt.

Wat betreft de aanwezigheid van de taliban in zijn dorp, wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat de taliban niet in verzoekers dorp aanwezig is. De informatie toegevoegd aan het verzoekschrift (stuk 3) betreft geenszins verzoekers dorp en is dan ook niet van aard op de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing een ander licht te werpen.

Wat betreft zijn reisweg, wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op een aantal verklaringen van verzoeker die de toets met de beschikbare informatie niet doorstaan op het vlak van de controles die hij onderweg zou zijn tegengekomen. Dienaangaande komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan het opwerpen van een *post factum*-verklaring die op de voormelde motivering van de commissaris-generaal geen ander licht kan werpen. Verzoeker stelt immers dat de rest van de auto, waarin hij in de koffer zat, leeg was, waardoor niet in de koffer zou zijn gekeken door de controleurs. Op welke wijze de zin *"Er was geen checkpoint waar controles werden gehouden, het waren enkel twee à drie gewapende personen op straat"* iets aan de motivering in de bestreden beslissing of aan de beoordeling van onderhavig verzoek om internationale bescherming kan toevoegen, kan niet worden ingezien gelet op de inhoudelijke tegenstrijdigheid in deze zin. Ofwel was er immers geen checkpoint en dus ook geen gewapende mannen, ofwel was er wel degelijk een checkpoint met twee of drie gewapende personen. Hoe verzoeker bovendien zo precies het aantal personen aan een checkpoint kan kennen terwijl hij zich in de koffer van de auto bevond, kan evenmin worden ingezien. Wat betreft de gebruikte munteenheid voor de prijs van zijn reis, dient vastgesteld dat verzoeker wel degelijk spontaan de tooman gebruikte, terwijl redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de afghani gebruikte aangezien deze munt wordt gebruikt in zijn regio van herkomst. Nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker zou hebben verklaard dat hij van zijn ouders een bepaald bedrag in tooman zou hebben gekregen.

Wat betreft verzoekers werkzaamheden in België (verzoekschrift, stuk 2) dient vastgesteld dat deze volledig losstaan van zijn asielrelaas.

Er dient vastgesteld dat verzoeker de overige motieven in de bestreden beslissing volledig ongemoeid laat in zijn verzoekschrift. Deze worden dan ook als vaststaand beschouwd.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Behsud-districten in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Wardak regionaal erg verschillend zijn. Niettegenstaande de provincie Wardak in haar geheel een hoog niveau aan veiligheidsincidenten kent, blijkt tegelijkertijd dat er tijdens de verslagperiode in de districten Hiqa-i Awali Behsud en Markazi Behsud geen veiligheidsincidenten voorkwamen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Behsuddistricten van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Markazi Behsud. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 8) blijkt dat de hiervoor geciteerde analyse heden nog steeds actueel en pertinent is. De informatie toegevoegd aan het verzoekschrift (stuk 3) heeft geen betrekking op de specifieke situatie in de Behsud-districten van de provincie Wardak en is dan ook niet van aard op de hiervoor geciteerde veiligheidsanalyse een ander licht te werpen. Aldus wordt deze analyse door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER